

до цього. Запозичення досвіду провідних підприємств може бути однією з причин, чому вони є найкращими в галузі/регіоні/країні, проте це може не бути причиною їхнього успіху. Організації часто застосовують бенчмаркінг до того, що є очевидним і видимим, коли фактична перевага носить системний і нематеріальний характер. Вони роблять те, що називає Д. Пфедфер – відомий авторитет у сфері менеджменту – «випадковим» або «безглуздим» бенчмаркінгом. Вони сліпо копіюють те, що робить лідер в області, не ставлячи прості питання, наприклад, «Як цей процес може нам допомогти?», або «Це правильно робити для нас?»[2, с.44]. Таким чином, те, що допомагає одній організації, може нашкодити іншій.

3. Бути кращим завжди окупається. Якщо телефон для когось є, в першу чергу, засобом для дзвінків та перевірки електронної пошти і аж ніяк не для прослуховування музики, завантаження ігор чи підключення до телевізора, то цій людині немає сенсу купляти iPhone чи інший дорогий смартфон, навіть якщо всі говорять, що це найкращий вибір. Менш дорогий телефон принесе для такої людини більшу цінність, аніж новий iPhone. Тобто, купівля «кращого» не буде найкращою цінністю.

Точно так само багато підприємств витрачають час, гроші і ресурси, намагаючись бути кращими в чомусь, коли вони можуть створювати більшу цінність за рахунок розвитку продукції і послуг, які відрізняють їх від конкурентів. Іноді бути другим або третім кращим в чомусь – це добре.

Отже, при правильному використанні, бенчмаркінг виступає дуже потужним інструментом. Проте, саме порівняння з кращими є тільки основою для подальших дій. Будь-яка операція має підтримуватися за допомогою відповідних процесів покращення в рамках розроблення нових конкурентних переваг. Лише у випадку запозичення практики передових організацій та перетворення цього досвіду у власний дієвий механізм конкурентного руху підприємства відповідно до всіх особливостей його діяльності, бенчмаркінг принесе найбільшу цінність для такого підприємства.

Література

1. Шкляєва Г. О. *Бенчмаркіне як маркетингова технологія управління конкурентоспроможністю підприємства* / Г. О. Шкляєва //

Бюлетень Міжнародного Нобелівського економічного форуму. – 2012. – № 1 (5). Том 2. – С. 404-409.

2. *Competitive Advantage Through Benchmarking: Field Study of Industrial .. [Electronicresource] / M. Attiany // Journal of Business Studies Quarterly. – 2014. – № 4, Vol. 5. – P. 41-51. – Access mode:https://goo.gl/RTpvF8(lastaccess: 10.04.17).*

Семенишин Микола

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри менеджменту та публічного управління Крисько Ж.Л.)

ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ: ПРОБЛЕМИ СТАНОВЛЕННЯ ТА РОЗВИТКУ

Як відомо, одними з найважливіших внутрішніх проблем України є значні диспропорції у розподілі матеріальних благ, монополізація політичної та економічної сфер вузькими групами беззмінних еліт. На думку фахівців, монополія призвела до об'єднання політики та економіки в єдине ціле. Наслідком такого злиття є корупція та неефективність забюрократизованої системи публічного управління.

Удосконалення та розвиток інститутів, механізмів і моделей публічного управління є актуальною науковою та практичною проблемою для країн світу та країн перехідного періоду, зокрема, для України.

Стабільний розвиток України – це об'єднання відповідальних громадян навколо цінностей суспільного та особистого життя, участь у формуванні нового укладу. Сьогоднішні наукові пошуки управління суспільством, в основу яких покладено забезпечення інтересів людини, обумовлюють об'єктивну необхідність запровадження перевірених у світі та часом основ управління суспільством, а саме розширення публічного управління.

Публічне управління розглядають як діяльність, що забезпечує ефективність функціонування системи органів державної влади, органів місцевого самоврядування, громадських (неурядових) організацій, фізичних осіб та інших суб'єктів громадянського суспільства з метою здійснення ефективної державної політики в різноманітних сферах суспільного життя. При цьому одночасно об'єктом і суб'єктом управління

є колектив людей – громада: це громада села, селища, району, міста, країни, світове товариство, а також суб'єкти громадянського суспільства, у тому числі недержавні (а також об'єднані спільними інтересами) організації, професійні, конфесійні, корпоративні та інші об'єднання.

Існують різноманітні пояснення щодо неефективного реформування системи державного управління в посткомуністичних країнах та запровадження нового публічного управління. Варто зауважити, що виокремлюються певні причини, чому реформування державного управління загалом та розв'язання проблем становлення публічного управління зокрема, не в змозі давати бажані результати: проблеми проектів реформ; відсутність політичної згоди щодо реформи; непостійність й часто суперечливість сигналів зовнішніх організацій [1, с. 70].

Вивчення літературних джерел дозволило виявити, що науковці до проблем становлення публічного управління в Україні відносять:

- зменшення компетентності та моральних якостей державних службовців;
- збереження корупційних проявів на державній службі, втрата мотивації;
- невиправдано великі витрати на утримання державного апарату,
- нав'язуванні суспільству стереотипів управління за допомогою адміністративного ресурсу;
- мінімізації суспільного контролю за діяльністю органів влади;
- суворий державний контроль за діяльністю громадських організацій [2].

Зазначимо, що сучасні реформи не дозволили подолати ці проблеми, тому є досі актуальним реформування системи публічного управління.

Оскільки, публічне адміністрування сприяє впровадженню демократичних цінностей та сталому розвитку будь-якої держави, то з метою розвитку публічного управління в Україні необхідно здійснити такі кроки:

- підвищити рівень підготовки державних службовців до роботи в умовах публічної діяльності влади.
- розширити коло наукових інтересів у сфері формування засад публічності політичної та управлінської діяльності.

– прискорити процес впровадження та розвитку електронного урядування у всіх сферах управління.

– розробити теоретико-методологічні основи публічної політики в Україні шляхом проведення семінарів, круглих столів, конференцій з обміну досвідом, в тому числі і з колегами з країн ЄС, що мають досвід публічної політичної діяльності.

Література

1. Луцький І. М. *Актуальні проблеми організаційно-правових засад управління складних адміністративних систем на практиці європейського досвіду та України* / І. М. Луцький, А. І. Луцький, О. М. Каленюк // *Економіка і держава*. – 2009. – № 3. – С. 69–71.

2. Грицяк І. А. *Публічне управління в Україні: становлення за європейськими стандартами [Електронний ресурс]* / І. А. Грицяк // *Вісник Академії митної служби України. Сер.: Державне управління*. – 2010. – № 2. – С. 5-11. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vatcudu_2010_2_1.

Столярчук Наталя

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри управління персоналом і регіональної економіки Дяків О.П.)

ТРУДОВА МІГРАЦІЯ НАСЕЛЕННЯ УКРАЇНИ

Міграція робочої сили є частиною структурних змін в економіці держави і залежить від соціально-трудова відносин, які складаються в ній. На особливості трудової міграції в XXI столітті впливають суспільні процеси, пов'язані з переходом від індустріального суспільства до інформаційного.

Нові технологічні процеси, використання нової техніки, нових видів сировини і виробництво нових видів продукції потребують притоку кваліфікованої робочої сили. Своєю чергою остання має стимул і можливість до змін. До стимулів мобільності робочої сили можна віднести поліпшення матеріальних, соціальних чи психологічних умов життя, тобто підвищення заробітної плати, зацікавленість змістом праці, можливість кар'єрного зростання на роботі тощо.